

Finansinspektionens direktionens beslut om kontracykliskt buffertkrav och maximal belåningsgrad för bostadslån

Finansinspektionens direktion har på sitt sammanträde den 27 september 2016 beslutat att låta bli att införa ett kontracykliskt buffertkrav enligt 10 kap. 4 § i kreditinstitutslagen (610/2014).

Enligt aktuell bedömning föreligger det inte något behov av att sänka den maximala belåningsgraden för bostadslån eller begränsa vilka säkerheter som får användas för beräkning av belåningsgraden enligt 15 kap. 11 § i kreditinstitutslagen.

Finansinspektionen fortsätter förberedelserna för att i enlighet med direktionens beslut av den 14 juni 2016 före den 1 juli 2017 införa en institutsspecifik lägsta gräns på 10 % för den genomsnittliga riskvikten i bolåneportföljen för kreditinstitut som tillämpar interna modeller.

Beslutsmotivering

Det senaste värdet på trendavvikelsen avseende kreditstocken och BNP, som utgör det primära måttet för det kontracykliska buffertkravet, för första kvartalet 2016 (5,5 procentenheter) innebär ett referensvärde på 1,0 % för det kontracykliska buffertkravet. Den senaste tidens relativt höga värden på trendavvikelsen avseende kreditstocken och BNP förklaras av ökade skulder mellan inhemska företag och ökade utländska skulder inom inhemska företagskoncerner.

De kompletterande riskmått tyder inte på en sådan ökning av det finansiella systemets sårbarheter som skulle förutsätta ett högre kontracykliskt buffertkrav.

Den maximala belåningsgraden för bostadslån begränsar sedan den 1 juli 2016 bostadslånets belopp till högst 90 % (och vid förstagångsköp av bostad till högst 95 %) av det verkliga värdet av säkerheterna vid den tidpunkt då lånet beviljas. För att begränsa en exceptionell ökning av riskerna för den finansiella stabiliteten kan Finansinspektionens direktion besluta att sänka dessa maximibelopp med högst 10 procentenheter. Direktionen kan också besluta att begränsa användningen av andra säkerheter än realsäkerheter för beräkning av belåningsgraden.

Enligt aktuell bedömning föreligger inte något behov av att skärpa den maximala belåningsgraden, eftersom inga tecken på en exceptionell ökning av riskerna för den finansiella stabiliteten har visat sig.